

Від редакційної колегії:**РОЗРОБКА ПРОЕКТУ КОНЦЕПЦІЇ КОДИФІКАЦІЇ
ІНФОРМАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ**

Авторським колективом Науково-дослідного центру правової інформатики з правами науково-дослідного інституту Національної академії правових наук України у складі: к.т.н. Баранова О.А.; к.ю.н., с.н.с. Брижка В.М.; д.ю.н., с.н.с. Белякова К.І.; к.ю.н. Золотар О.О.; к.ю.н. Красноступ Г.М.; д.т.н., с.н.с. Ланде Д.В.; д.ю.н., професора, члена-кореспондента НАПрН України Пилипчука В.Г. (керівник авторського колективу); к.ю.н., с.н.с. Цимбалюка В.С.; к.т.н., доцента Фурашева В.М.; д.ю.н., професора, члена-кореспондента НАПрН України Ярмиша О.Н. за результатами проведених наукових досліджень розроблено **проект Концепції кодифікації інформаційного законодавства України** (додається).

У вказаному документі узагальнено результати комплексних досліджень і напрацювань з питань теорії інформаційного права, систематизації та кодифікації інформаційного законодавства, зокрема, розробок **Брижка В.М., Баранова О.А., Цимбалюка В.С.**, наукових праць Арістової І.В., Белякова К.І., Бутузова В.М., Венгерова А.Б., Горбунової Л.М., Горобцова В.О., Гуз А.М., Довганя О.Д., Додонова А.Г., Жилиєва І.Б., Зайчука О.В., Золотар О.О., Калюжного Р.А., Копиленко О.Л., Копилов В.А., Костицького В.В., Костецької Т.А., Кудрявцева Ю.В., Ланде Д.В., Марущака А.І., Новицького А.М., Оніщенко Н.М., Погорілка В.Ф., Скулиша Є.Д., Топоріної Б.М., Фурашева В.М., Швеця М.Я., Яременко О.І. та інших українських й іноземних вчених, матеріали НДР “Методологія кодифікації інформаційного законодавства”, положення модельного Інформаційного кодексу країн-членів Співдружності Незалежних Держав, схваленого 2011 року тощо.

Протягом 2010 – 2011 років основні положення проекту Концепції пройшли апробацію та публічне обговорення в ході низки загальнодержавних та міжнародних конференцій і круглих столів, організованих Науково-дослідним центром правової інформатики НАПрН України спільно з вітчизняними та іноземними партнерами. У січні – лютому 2012 року текст проекту Концепції розглядався і доопрацьовувався в ході двох науково-методичних семінарів, проведених НДЦПІ НАПрН України.

Читачам фахового наукового журналу “Інформація і право” вперше пропонується ознайомитися з текстом розробленого проекту Концепції кодифікації інформаційного законодавства України.

Не претендуючи на істину, члени авторського колективу запрошують до наукової дискусії з метою пошуку найбільш оптимальних шляхів вирішення актуальних проблем правого регулювання сучасних суспільних інформаційних відносин, які виникають у зв’язку із стрімким розвитком інформаційних технологій, розбудовою інформаційного суспільства та глобального інформаційного простору.

* * *

КОНЦЕПЦІЯ кодифікації інформаційного законодавства України

Ця Концепція визначає систему науково обґрунтованих поглядів щодо кодифікації інформаційного законодавства України відповідно до потреб упорядкування суспільних інформаційних відносин в умовах розвитку інформаційного суспільства та глобального інформаційного простору.

1. Загальні положення

1.1. Правовою основою кодифікації інформаційного законодавства є Конституція України, закони та інші нормативно-правові акти України, акти міжнародного інформаційного права, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

1.2. Кодифікація інформаційного законодавства України здійснюється з урахуванням таких фундаментальних чинників:

– інформація, разом з енергією і матерією, є фундаментальними чинниками, які визначають основу світобудови та є базовими для розвитку людини, суспільства і держави та міжнародної спільноти;

– інформаційна сфера є поліфункціональною та стрімко розвивається з використанням інформаційних технологій на глобальному, регіональному і національному рівнях, що формує нові інформаційні відносини, які потребують правового регулювання;

– інформаційні відносини ґрунтуються на багатотисячолітніх історичних і культурних традиціях народу України та розвиваються з урахуванням стандартів країн Європейського Союзу і передового світового досвіду.

1.3. Основними принципами кодифікації інформаційного законодавства України та розвитку інформаційної сфери є:

– верховенство права;

– гарантованість права на інформацію, додержання інформаційних прав і свобод людини і громадянина;

– захищеність персональних даних, особистого та сімейного життя людини;

– забезпечення свободи інформаційної діяльності та вільного доступу до інформаційних ресурсів, крім винятків, визначених законами України;

– захищеність національних інтересів і дотримання балансу інтересів людини, суспільства і держави в інформаційній сфері;

– формування правових засад щодо забезпечення розвитку виробництва і розповсюдження вітчизняних інформаційних технологій, ресурсів, продукції та послуг;

– гарантованість інформаційної безпеки та незворотності юридичної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері.

1.4. Метою кодифікації інформаційного законодавства України є реалізація державою гарантій, спрямованих на створення упорядкованої структури правового регулювання, охорони та захисту інформаційних відносин, забезпечення співвідношення потреб та інтересів людини, суспільства і держави в інформаційній сфері України та її представництва у глобальному інформаційному просторі.

1.5. Основними завданнями кодифікації інформаційного законодавства є:

- досягнення консенсусу в інформаційних відносинах на засадах розробки узгодженої системи юридичних норм;
- визначення гарантій прав і свобод людини і громадянина, завдань і функцій суспільства та держави в інформаційній сфері;
- забезпечення захисту персональних даних, інформації з обмеженим доступом, технічного захисту інформації та інших аспектів інформаційної безпеки;
- запобігання правопорушенням і забезпечення правомірної поведінки учасників інформаційної діяльності.

2. Історичні та суспільно-правові передумови кодифікації інформаційного законодавства України

2.1. Наприкінці ХХ – на початку ХХІ століття в Україні та світі відбулася інформаційна революція, однією з ключових особливостей якої є стрімкий розвиток інформаційних технологій і зростання значимості інформації в суспільних відносинах.

2.2. Інформаційна сфера суспільних відносин існувала з часу виникнення людства. Питання розбудови складових інформаційного суспільства лише у другій половині минулого століття почали опрацьовуватись у провідних країнах світу. За радянських часів ще у 1960 – 1970-х роках українськими вченими було піднято низку фундаментальних проблем у цій сфері, але надалі до їх практичної розробки долучились переважно вчені країн Західної Європи, Японії і США. В 1990-х роках в умовах входження України у світовий економічний простір на загальнодержавному рівні було задекларовано потребу формування інформаційного суспільства та розпочато відповідні наукові дослідження.

2.3. Протягом останніх десятиріч в Україні спостерігається поступальний розвиток інформаційної сфери як особливої системи суспільних відносин, що виникають в усіх сферах життя та діяльності людини, суспільства і держави в результаті одержання, використання, поширення та зберігання інформації. Відбувається стабільний розвиток і структуризація вітчизняного інформаційного ринку як системи економічних, організаційних і правових відносин щодо створення, продажу і купівлі інформаційних ресурсів, технологій, продукції та послуг. Зокрема, для потреб ефірного телерадіомовлення в Україні використовується понад 4-х тисяч смуг радіочастот, функціонують 53 загальнонаціональних, регіональних та місцевих каналів телевізійного мовлення, 805 багатоканальних кабельних телемереж, 82 телерадіоорганізації супутникового мовлення, понад 350 загальнонаціональних, регіональних та місцевих каналів радіомовлення, зареєстровано близько 28 тисяч періодичних друкованих видань тощо. Близько 10 млн. громадян України є активними користувачами глобальної інформаційної мережі Інтернет.

2.4. Протягом останніх 10 – 15 років в Україні активно формувалося інформаційне законодавство, а дослідження в галузі правової інформатики заклали підґрунтя для становлення і розвитку інформаційного права, як комплексної галузі права.

2.5. Вказані процеси визначають умови становлення інформаційного суспільства, сутність якого визначена у 1993 році Комісією Європейського Союзу: інформаційне суспільство – це суспільство, в якому діяльність людей здійснюється на основі використання послуг, що надаються за допомогою інформаційних технологій і технологій зв'язку*.

* *Від редактора журналу*, див. – “**е-будущее и информационное право**” / [В.М. Брыжко, В.С. Цымбалюк, А.А. Орехов, О.Н. Гальченко. – (Отчет группы Мартина Бангемана (Комиссара по защите данных Совета Европы) від 05.12.93 г. “Європа и всемирное информационное общество. Рекомендации Европейскому Совету”; [пер. з англ. В.В. Брыжко]. – К. : ТОВ “Интеграл”, 2002. – С. 232 – 236.

3. Проблеми, що потребують вирішення в ході кодифікації інформаційного законодавства України

3.1. Інформаційне законодавство України містить понад 4 тисяч нормативно-правових актів, які безпосередньо чи опосередковано регулюють інформаційні відносини. Системоутворюючими із них є: Конституція України, закони України “Про інформацію”, “Про телекомунікації”, “Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007 – 2015 роки”, “Про захист персональних даних”, “Про доступ до публічної інформації”, а також закони “Про телебачення і радіомовлення”, “Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні”, “Про інформаційні агентства”, “Про бібліотеки і бібліотечну справу”, “Про національний архівний фонд і архівні установи”, “Про державну таємницю”, “Про науково-технічну інформацію”, “Про національну програму інформатизації”, “Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах” та інші, що створюють правові передумови для розвитку функціональних напрямів інформаційної діяльності.

3.2. В сучасних умовах у правовому регулюванні інформаційних відносин в Україні існує низка організаційних, нормативних, процесуальних та інших питань, які потребують комплексного опрацювання й актуалізують проблему кодифікації та подальшого розвитку нормативно-правової бази в інформаційній сфері, зокрема:

– нормотворча діяльність в інформаційній сфері нерідко здійснюється за відсутності загальнодержавної системності, шляхом фрагментарного вирішення наявних проблем в окремих законах та інших правових актах. Значний масив норм, що регулюють інформаційні відносини розміщено у різних галузях законодавства, в тому числі у цивільному, адміністративному, трудовому, кримінальному тощо. Мають місце суттєві розбіжності в розумінні системи інформаційного законодавства та підходів до її формування;

– різні закони та підзаконні акти, що регулюють інформаційні відносини, приймалися впродовж 20 років без достатньої узгодженості понятійно-категоріального апарату і застосовують ряд термінів, які є недостатньо коректними та неоднозначно сприймаються учасниками інформаційної діяльності. Види інформаційної діяльності знаходяться в жорстких рамках, визначених законами України, хоча використання сучасних інформаційних технологій призводить до їх конвергенції;

– нормотворчий процес в інформаційній сфері нерідко здійснюється без належного узгодження з нормами міжнародного інформаційного права і положеннями правових актів Європейського Союзу. Значна кількість юридичних норм, які регулюють інформаційні відносини, розпорошена по різних законах та інших нормативно-правових актах, що ускладнює їх практичне застосування. Нові юридичні норми у сфері інформаційних відносин нерідко не узгоджені з раніше прийнятими, що призводить до правових колізій та нігілістичного ставлення суб’єктів інформаційних відносин до законодавства;

– через неузгодженість правового регулювання питань надання державних адміністративних послуг, зокрема збору інформації на різних рівнях державного управління, органи державної влади та органи місцевого самоврядування часто не виправдано примушують фізичних та юридичних осіб надавати значну кількість інформації з різних установ, що призводить до значних ресурсних витрат;

– норми законодавства щодо захисту персональних даних потребують подальшої гармонізації з положеннями відповідних стандартів країн Європейського Союзу, розробки і введення правових механізмів реалізації людиною права власності на її персональні дані;

– відсутнє спеціальне законодавче регулювання діяльності, пов’язаної з використанням Інтернету та інших телекомунікаційних систем і надання відповідних

послуг. Викладене породжує соціальні конфлікти в інформаційних відносинах між їх учасниками, створює передумови до уникнення відповідальності за скоєні правопорушення, а також істотно підвищує інвестиційні ризики і провокує відставання України від темпів розвитку електронно-мережевої економіки провідних країн світу;

– в умовах інформаційної глобалізації зростають виклики і загрози інформаційній безпеці людини, суспільства і держави та усїєї міжнародної спільноти, зокрема, поширюються інформаційно-психологічне насилля, інформаційний тероризм та злочинність з використанням сучасних інформаційних технологій.

3.3. Для системного упорядкування і врегулювання інформаційних відносин на державному рівні виникла потреба юридично визначитися в найбільш важливих правових нормах поведінки учасників інформаційної діяльності, насамперед, з метою забезпечення інформаційних прав і свобод людини і громадянина та інформаційної безпеки України. Це зумовило й необхідність відокремлення та фіксування в державному управлінні напряму (інституції), що визначається як державне управління у сфері суспільної діяльності, пов'язаної з інформацією та інформаційними технологіями. Його метою є визначення засад державної інформаційної політики в умовах розвитку інформаційного суспільства та сучасних інформаційних відносин, що формуються під впливом глобальної інформатизації, трансформації методів і засобів створення інформаційних ресурсів, їх обігу, збирання, накопичення, систематизації, використання, зберігання та захисту.

4. Доктринальні засади упорядкування інформаційних відносин та кодифікації інформаційного законодавства України

4.1. Державна доктрина упорядкування інформаційних відносин в Україні ґрунтується на таких засадах:

– інформаційне законодавство є комплексною галуззю законодавства, що тісно пов'язане з іншими (провідними, комплексними та спеціальними) галузями законодавства України;

– інформаційне законодавство регулює правовідносини щодо інформації як форми виразу інших правовідносин, пов'язаних з функціональними напрямами інформаційної діяльності: у засобах масової інформації, освіті, культурі, бібліотечній та архівній справі, науковій та науково-технічній діяльності, права інтелектуальної власності, інформатизації, інформаційно-аналітичному забезпеченні діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, охорони і захисту інформації, інформаційної безпеки тощо.

4.2. Кодифікація інформаційного законодавства здійснюється з урахуванням визначених законодавством пріоритетних напрямів державної інформаційної політики:

– створення умов для становлення і розвитку інформаційного суспільства в Україні;

– забезпечення рівних можливостей щодо обігу, охорони і захисту інформації;

– забезпечення доступу усіх громадян до інформації;

– захист персональних даних;

– забезпечення відкритості та прозорості діяльності суб'єктів владних повноважень;

– створення інформаційних систем і мереж, розвиток електронного парламенту та електронного урядування;

– широке впровадження інформаційних технологій, насамперед вітчизняного виробництва, у сферу державного управління, економіки, охорони здоров'я, освіти і науки, культури та в інші сфери суспільного життя;

– постійне оновлення, збагачення та зберігання національних інформаційних ресурсів;

– забезпечення інформаційної безпеки України;

– сприяння міжнародній співпраці в інформаційній сфері та входженню України у світовий інформаційний простір.

4.3. Основними державно-правовими складовими упорядкування інформаційних відносин є:

1) визначення і правове закріплення пріоритетних напрямів державної політики за функціональними напрямками інформаційної діяльності в умовах інформатизації та розбудови інформаційного суспільства;

2) створення і розвиток загальнодержавних та регіональних систем і мереж інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, забезпечення їх комунікації з суспільством, технічної й технологічної сумісності та взаємодії на основі державних стандартів в єдиному інформаційному просторі України;

3) правове регулювання якісного та ефективного інформаційного забезпечення людини і громадянина, суспільства і держави на основі громадських і державних інформаційних ресурсів та сучасних інформаційних технологій;

4) державна підтримка співвідношення інтересів і потреб суб'єктів інформаційних відносин, забезпечення балансу між правами і свободами людини в інформаційній сфері та потребою суспільства в інформаційній безпеці;

5) забезпечення реалізації прав громадян щодо захисту персональних даних та доступу до інформації про діяльність органів державної влади;

6) забезпечення умов для охорони і захисту всіх форм власності на інформацію та інформаційні ресурси, права інтелектуальної власності;

7) державно-правове сприяння розвитку національного ринку інформаційних ресурсів і послуг з наданням правових та фінансово-економічних преференцій для виробників вітчизняної програмної та інформаційної продукції;

8) державне стимулювання вдосконалення механізму залучення інвестицій для розробки і реалізації проектів у рамках національної і локальних програм інформатизації та програм інноваційного розвитку економічної сфери;

9) забезпечення правового режиму формування і застосування національних інформаційних ресурсів, збору, обробки, систематизації, накопичення, зберігання, пошуку, поширення й надання споживачам інформації як бази формування нових знань;

10) правове забезпечення розробки економічних механізмів для протидії відтоку висококваліфікованих спеціалістів у сфері інформаційних технологій за кордон, легалізації програмних продуктів, автоматизованих (комп'ютерних, електронних) баз даних і знань;

11) визначення сучасних викликів і загроз інформаційній безпеці людини, суспільства і держави, адекватне реагування на реальні й потенційні загрози правовими, організаційними, технічними та іншими засобами;

12) уніфікація інформаційних технологій обробки персональних даних та публічної інформації, покладання на уповноважені державні органи, заклади, установи та організації обов'язків щодо самостійної перевірки достовірності наданих громадянином відомостей, документів і матеріалів та документальне оформлення відповідних рішень згідно запитів громадян;

13) регулювання інформаційних відносин між фізичними та юридичними особами, суспільством і державою через засоби соціальних комунікацій;

14) законодавче упорядкування інформаційних відносин, що виникають при використанні глобальних і регіональних інформаційно-комунікаційних систем загального застосування як бази знань;

15) забезпечення вивчення досвіду правового регулювання інформаційних відносин та розвитку інформаційного суспільства в іноземних країнах, відповідних стандартів країн-членів Європейського Союзу, розробка засад і механізмів гармонізації національного інформаційного законодавства з нормами міжнародного інформаційного права.

5. Методологічні засади кодифікації інформаційного законодавства України

5.1. Методологічною базою кодифікації інформаційного законодавства України є доктрина умовного поділу права на галузі за принциповою моделлю: основні (провідні) галузі права – комплексні галузі права – спеціальні галузі права – міжгалузеві комплексні інститути права. Домінуючою в методології систематизації інформаційних відносин в Україні є доктрина сучасного конституційного права (основа – Конституція України) та прогресивних здобутків міжнародного права щодо верховенства прав людини на основі принципу співвідношення правомірних потреб людини і громадянина, суспільства, держави та міжнародного співтовариства. Оптимізація окремих правових норм чи створення нових міжгалузевих правових інститутів не повинні порушувати цілісність та призначення інформаційного законодавства, а удосконалювати його дієвість в цілому.

5.2. Основними методологічними функціями кодифікації інформаційного законодавства є:

– *регулятивна* – визначення приписів, заборон і дозволів щодо зобов’язань, прав та обов’язків суб’єктів інформаційних відносин;

– *нормативна* – визначення норм, правил поведінки суб’єктів інформаційних відносин;

– *охоронна* – визначення гарантій та меж правомірної поведінки, форм та умов, коли діяння утворюють правопорушення (делікти) та відповідальності за них відповідно до норм цивільного, адміністративного, трудового, кримінального законодавства;

– *інтегративна* – системне поєднання комплексу визначених юридичних норм, що упорядковують інформаційні відносини в Україні; поєднуюча ланка між традиційними галузями права (конституційним, цивільним, адміністративним та кримінальним) щодо застосування їх методів та принципів відповідальності стосовно захисту прав у сфері інформаційних відносин у комплексних та спеціальних галузях права;

– *комунікативна* – зазначення в окремих статтях та інститутах системи права алгоритмів поведінки в інформаційному просторі України, а також посилянь на чинні законодавчі акти за предметною ознакою, створення підсистем міжгалузевих інститутів права, де інформація виступає як форма виразу правовідносин за функціональними напрямками інформаційної діяльності.

5.3. Кодифікація інформаційного законодавства з погляду методології має забезпечити:

– розвиток правових норм та принципів регулювання інформаційних відносин на рівні: людина – держава, людина – суспільство, держава – суспільство, органи державної влади – органи державної влади, бізнес – держава, бізнес – суспільство, бізнес – споживач послуг, бізнес-бізнес;

– врахування актів міжнародного права (міждержавні угоди, конвенції, директиви, рекомендації, резолюції тощо), які визначають міжнародні стандарти в інформаційній сфері;

– легалізацію позитивних (добрих) звичаїв у сфері інформаційних відносин, норм суспільної моралі, загальнолюдських цінностей, визначених Організацією Об’єднаних Націй в Декларації прав людини та інших міжнародних правових актах.

6. Напрями кодифікації інформаційного законодавства України

6.1. Кодифікація інформаційного законодавства проводиться за двома основними напрямками:

- розробка кодифікованого акту (Інформаційного кодексу України*), як основного закону в інформаційній сфері;
- систематизація, удосконалення і подальший розвиток законодавства України за окремими функціональними сегментами інформаційної сфери.

6.2. Кодифіковане інформаційне законодавство України включатиме:

- Інформаційний кодекс України, структурними складовими якого є: загальна частина, особлива частина та перехідні положення;
- спеціальні закони за функціональними напрямками інформаційної діяльності;
- інші нормативно-правові акти, прийняті в контексті реалізації відповідних положень Інформаційного кодексу та законів України в інформаційній сфері.

6.3. У загальній частині кодифікованого акту, насамперед, мають висвітлюватися:

- предмет правового регулювання та основи інформаційного права;
- гарантії прав і свобод людини і громадянина в інформаційній сфері;
- понятійно-категоріальний апарат, принципи, об’єкти та суб’єкти інформаційних відносин;
- види та джерела інформації, функціональні напрями інформаційної діяльності;
- основи державної інформаційної політики, функції держави та її органів в інформаційній сфері;
- засади юридичної відповідальності за правопорушення в інформаційній сфері;
- організаційно-правові засади міжнародного співробітництва в інформаційній сфері.

6.4. Особлива частина кодифікованого акту, зокрема, має визначати:

- особливості інформаційних та інформаційно-інфраструктурних відносин, у т. ч. питання обігу і правового режиму інформації; засад правового регулювання створення та діяльності суб’єктів інформаційної інфраструктури; надання інформаційних послуг і проведення робіт; виробництва та використання інформаційних послуг і ресурсів;

– основні засади суспільних відносин за такими функціональними напрямками інформаційної діяльності, зокрема: електронне урядування та доступ до публічної інформації; інформатизація, зв’язок і телекомунікації; засоби масової інформації, Інтернет, реклама; видавнича, бібліотечна, архівна і музейна справа; інформаційна діяльність у галузях культури і мистецтв; освіта, дистанційне навчання; наукова і науково-технічна діяльність; електронні послуги, електронна торгівля (комерція), електронний банкінг; електронний документообіг та електронний підпис; державна статистика;

– правові основи захисту персональних даних, інформації обмеженого доступу, технічного захисту інформації та інших питань забезпечення інформаційної безпеки України.

* **Від редактора журналу** – керівник теми НДР (к.ю.н., с.н.с. Брижко В.М.) “Методологія кодифікації інформаційного законодавства” (РК УкрІНТЕІ № 0110U001020) наполягає на розробці нормативного акту під назвою – **“Кодекс інформаційного права”**, а не акту під назвою – “Інформаційний кодекс” чи “Кодекс про інформацію” (див. журнал “Інформація і право” № 3(3)/2011, с. 5-17).

7. Механізми реалізації концепції кодифікації інформаційного законодавства України

7.1. Організація, координація та здійснення заходів з кодифікації інформаційного законодавства покладається на уповноважений державний орган, який відповідно до законодавства забезпечує проведення єдиної державної політики з питань державного регулювання у сфері телекомунікацій, інформатизації та розвитку інформаційного суспільства.

7.2. Розробка Інформаційного кодексу України, відповідних законопроектів, змін і доповнень до законів України покладається на Робочу групу з кодифікації інформаційного законодавства, яка формується за поданням уповноваженого державного органу за участі фахівців інформаційної сфери заінтересованих державних органів та громадських організацій, експертів і вчених Національної академії наук України і Національної академії правових наук України, інших наукових установ і навчальних закладів України.

7.3. Дослідження теоретико-правових та інших актуальних проблем в галузі інформаційного права, пов'язаних із врегулюванням інформаційних відносин та функціональних напрямів інформаційної діяльності, забезпеченням інформаційної безпеки та входженням України у світовий інформаційний простір здійснюється в рамках відповідних науково-дослідних робіт, які проводяться на замовлення уповноваженого державного органу або інших державних органів.

7.4. Одержані наукові результати, а також актуальні пропозиції щодо проектів Інформаційного кодексу України та інших нормативно-правових актів чи їх окремих положень публікуються та розглядаються в ході конференцій, семінарів, круглих столів та експертних зустрічей, у тому числі міжнародних.

7.5. Розроблені законопроекти або їх окремі положення виносяться на розгляд заінтересованих державних органів (наукових, науково-методичних, науково-технічних чи консультативних рад), комітетів Верховної Ради України, Консультативної ради з питань інформатизації при Верховній Раді України, Координаційного бюро з інформаційного права та інформаційної безпеки Національної академії правових наук України.

7.6. Публічне обговорення розроблених проектів нормативно-правових актів може здійснюватися за участі громадськості, заінтересованих закладів, установ та організацій, із задіянням засобів масової інформації та Громадської ради при Президентові України.

7.7. Наукові експертизи законопроектів або їх окремих положень проводяться по мірі необхідності. У разі потреби підготовлені законопроекти можуть бути винесені на розгляд Венеціанської комісії, після чого подаються в установленому порядку на розгляд Верховної Ради України.

8. Очікувані результати кодифікацій інформаційного законодавства України

8.1. Реалізація Концепції дасть змогу створити правові, організаційні, економічні, матеріально-технічні та інші умови для розвитку сучасного інформаційного суспільства та безпечного входження України у світовий інформаційний простір.

8.2. Прийняття Інформаційного кодексу України та інших нормативно-правових актів в інформаційній сфері сприятиме:

- формуванню сучасної моделі державної інформаційної політики в умовах розвитку інформаційного суспільства та українського сегменту глобального інформаційного простору;
- захисту конституційних прав людини і громадянина на свободу вираження поглядів як основоположного елементу демократичного суспільства;

- реальному гарантуванню державою права кожного одержувати, використовувати, зберігати і поширювати інформацію відповідно до законодавства;
- пріоритетному розвитку інформаційних технологій, ресурсів та послуг вітчизняного виробництва;
- захисту національного інформаційного простору, історичних та культурних цінностей;
- утвердженню інформаційного суверенітету України.

9. Ресурсне забезпечення кодифікації інформаційного законодавства України

9.1. Організація забезпечення діяльності з кодифікації інформаційного законодавства покладається на уповноважений (уповноважені) державні органи. Інші заінтересовані державні органи, заклади, установи та організації у межах своїх можливостей і компетенції сприяють цій діяльності матеріально-технічними, кадровими, інформаційними та іншими ресурсами.

9.2. Фінансове забезпечення діяльності з кодифікації інформаційного законодавства, у тому числі публікацій, експертного та публічного обговорення, науково-дослідних робіт, проведення конференцій, семінарів, круглих столів, наукових та міжнародних експертиз, вивчення досвіду правового регулювання інформаційної сфери іноземних країн здійснюється за рахунок коштів державного бюджету, зокрема коштів, що виділяються на фінансування Національної програми інформатизації, інших програм та планів державних органів, до функцій яких віднесено опрацювання проблеми інформаційних відносин.

9.3. Заінтересовані державні органи, заклади, установи та організації здійснюють додаткове фінансування і матеріально-технічне забезпечення діяльності з кодифікації інформаційного законодавства, зокрема фінансування відповідних науково-дослідних робіт. Фінансову благодійну підтримку цієї роботи можуть надавати недержавні організації, громадські фонди, благодійні та інші організації.

Авторський колектив

Науково-дослідного центру правової інформатики

Національної академії правових наук України